

رابطه‌ی سطح آلبومین و پروتئین سرم با انفارکتوس میوکارد

دکتر سپیده سخنور*، مهندس ناصر ولایی**، دکتر جواد جهرمی شیرازی***، دکتر لیدا صفوی زاده***

نویسنده‌ی مسئول: دانشگاه علوم پزشکی زنجان، مرکز آموزشی درمانی شهید بهشتی sokhanvar21@hotmail.com

دریافت: ۸۴/۷/۱۰ پذیرش: ۸۴/۱۰/۲۴

چکیده

زمینه و هدف: هر ساله حدود ۱/۵ میلیون آمریکایی به انفارکتوس حاد میوکارد مبتلا می‌شوند و تقریباً تمام علت‌های انفارکتوس میوکارد مربوط به آترواسکلروز عروق کرونر می‌باشد. مطالعات قبلی نشان داده‌اند با افزایش غلظت آلبومین در گروه مردان و زنان، مرگ و میر ناشی از بیماری عروق کرونر کاهش می‌یابد. بنابراین تحقیق حاضر به منظور تعیین رابطه‌ی غلظت آلبومین و پروتئین سرم با انفارکتوس حاد میوکارد در بیماران بستری در بیمارستان مدرس تهران طی سال ۱۳۷۶ تا ۱۳۷۷ انجام شد.

روش بررسی: مطالعه با طراحی مورد - شاهده‌ی انجام گرفت. ۱۰۰ بیمار در دو گروه شاهد (۵۰ نفر) و مورد (۵۰ نفر) مورد بررسی قرار گرفتند. افراد گروه شاهد سابقه‌ی سکته‌ی قلبی نداشته و احتمال پایینی برای درگیری عروق کرونر داشتند (تست ورزش طبیعی) و افراد گروه مورد، بیماران مبتلا به سکته قلبی (بر اساس علائم بالینی، نوار قلبی و CKMB) بودند. نمونه‌های پژوهش همگی بالای ۴۰ سال بودند. اندازه‌گیری آلبومین به روش رنگ سنجی انجام شد. جهت تجزیه و تحلیل اطلاعات از آزمون‌های آماری کسای دو و مانتل هنسل (Mantel-Hansel) استفاده شد.

یافته‌ها: یک رابطه‌ی واضح و معکوس بین سطح آلبومین سرم و خطر بیماری عروق کرونر وجود دارد. میزان پروتئین کمتر از ۷/۵ گرم در میلی‌لیتر در گروه مبتلایان به انفارکتوس قلبی بیش از ۱۰/۳ برابر گروه شاهد بود ($P= ۰/۰۰۰۱$). نتایج نشان داد که در مبتلایان به انفارکتوس قلبی آلبومین کمتر از ۴/۹ گرم در دسی لیتر، بیش از ۶ برابر گروه شاهد بود ($P= ۰/۰۰۰۱$). این رابطه حتی با در نظر گرفتن سایر عوامل خطر نظیر سیگار نیز وجود دارد ($P= ۰/۰۱$).

نتیجه‌گیری: سطوح پایین‌تر آلبومین می‌تواند نشانه‌ای از آسیب دائمی به عروق و پیشرفت آترواسکلروز و ترمبوز باشد. البته ارتباط بین آلبومین و بیماری عروق کرونر نیاز به بررسی بیشتری دارد.

واژگان کلیدی: انفارکتوس میوکارد، آلبومین، پروتئین

مقدمه

کاهش در مرگ و میر هم زمان با کاهش عوامل خطر این بیماری بوده که در دهه‌ی ۱۹۶۰ شروع و به ترتیب تا دهه‌ی ۱۹۷۰ و ۱۹۸۰ ادامه یافته است. بنابراین کاهش عوامل خطر بیماری اولین قدم بالینی در کاهش مرگ و میر بیماری کرونر محسوب می‌شود (۱،۲).

نتایج مطالعات قبلی نشان داده‌اند که با افزایش غلظت آلبومین

بیماری عروق کرونر یکی از مهم‌ترین بیماری‌ها در ایالات متحده و بسیاری از کشورهای صنعتی است که باعث مرگ و میر می‌گردد. میزان مرگ و میر بیماری کرونر بین سال‌های ۱۹۶۳ تا ۱۹۹۰ حدود ۵۴ درصد کاهش یافته است که موجب کاهش ۴۹ درصدی در مرگ و میر کلی گردیده است. این

* متخصص قلب و عروق، استادیار دانشگاه علوم پزشکی زنجان

** مربی دانشگاه علوم پزشکی شهید بهشتی

*** پزشک عمومی